

Arrest

nr. 31 980 van 25 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 15 januari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SROKA, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van het dorpje Goharz in de buurt van Amedi. U zou nooit politiek actief zijn geweest en zou behoren tot de stam 'Nehel'. Begin 2003 zou u als barman beginnen werken zijn in een hotel in Dohuk. U zou er in een kamer hebben gewoond van het hotel. Uw vader zou 'peshmerga' zijn voor de Koerdische Democratische Partij (=KDP) en praktiserend moslim zijn. Uw ouders en stamgenoten zouden niet akkoord zijn gegaan met uw beroepskeuze. U zou door hen verstoten zijn en sinds begin 2003 niet meer naar uw geboortestreek zijn teruggekeerd. Op 13 augustus 2005 zou u in het hotel waar

u werkte problemen hebben gekregen met een dronken klant. Deze klant zou een zekere (A.D.A.) zijn geweest, de zoon van de 'agha' (=stamhoofd) van de stam Duski. Op een bepaald moment zou (A.) een pistool tegen uw slaap hebben aangedrukt. U zou uzelf hebben willen verdedigen en een fles whisky tegen zijn hoofd hebben geslagen waardoor hij op de grond viel. Na dit incident zou u met de hulp van een vriend naar uw oom (langs moederszijde) in Zakho zijn gevlucht. De volgende dag zou u uw oom naar Goharz hebben gestuurd. Hij toen er toen vernomen hebben dat (A.) en zijn stamleden bij u thuis waren geweest en wraak wilden nemen omdat u hem had vernederd. U zou op 15 augustus 2005 Zakho hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen. Op 2 augustus 2005 zou u in België zijn aangekomen. Dezelfde dag, op 2 augustus 2005, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Na uw aankomst in België zou u vernomen hebben dat de politie naar u op zoek is en zowel bij uw oom in Zakho als bij uw ouders is langsgelopen. Stamleden van (A.) zouden eveneens naar het huis van uw oom zijn gegaan en uw oom hebben verwond omdat hij u geholpen heeft om uw land te verlaten.

B. Motivering

Niettegenstaande aanvankelijk een beslissing werd genomen dat verder onderzoek van uw asielaanvraag noodzakelijk was, dient nu in deze van de procedure te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te moeten koesteren. Aangezien uw asielmotieven duidelijk blijken uit het administratief dossier besliste de Commissaris-generaal u niet opnieuw op te roepen voor gehoor.

U verklaarde in dringend beroep door de politie en familieleden van de stam Duski te zijn gezocht nadat u een zekere (A.D.), de zoon van een 'agha', zou hebben geslagen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de oorzaak van uw problemen waarvoor u uw land heeft verlaten strafrechtelijk van aard is en aldus geen verband houdt met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. (A.) en zijn familieleden viseren u niet omwille van uw politieke, of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit, etnie of omwille van het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep, maar enkel omwille van het feit dat u door het incident in het hotel, waarbij u (A.) sloeg in het bijzijn van zijn vrienden, zijn eer en reputatie heeft beschadigd. Deze problematiek ressorteert echter niet onder de Vluchtelingenconventie.

Voor wat betreft uw vrees ten aanzien van de politie dient vooreerst te worden opgemerkt dat u nooit eerder problemen kende met uw autoriteiten. U verklaarde nooit te zijn aangehouden en zou nooit eerder in staat van beschuldiging zijn gesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaarde in dringend beroep dat u door de familie van (A.) aan de politie zal worden overgedragen en voegde eraan toe de politie reeds bij uw ouderlijk huis en het huis van uw oom naar u komen zoeken is. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u met betrekking tot de door u aangehaalde problemen met de politie geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd en u enkel afgaat op verklaringen van derden. Alsook is het uiterst bevreemdend dat u tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het politiebezoek bij uw ouderlijk huis in Goharz en bij uw oom in Zakho. Nochtans blijkt uit uw verklaringen in dringend beroep dat u hiervan reeds vóór uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de politie vaag en algemeen. Zo weet u niet precies wanneer de politie u kwam zoeken en bent u niet op de hoogte of er al dan niet een gerechtelijk onderzoek (voor slagen en verwondingen) tegen u werd opgestart (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uw verklaring in dringend beroep als zou er een arrestatiebevel tegen u lopen baseert u verder enkel op vermoedens en veronderstellingen en kan u op geen enkel ogenblik aan de hand van documenten staven (zie gehoorverslag CGVS, p.10).

Voor wat betreft uw verklaringen als zouden de familieleden van (A.) binnen de Koerdische Democratische Partij (=KDP) heel machtig zijn dient te worden opgemerkt dat u ook hierover bijzonder vaag bleef. Zo kon u in het geheel niets vertellen over de functies die zij uitoefenen binnen de partij dan wel welke familieleden precies actief zijn binnen de KDP (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Ook zei u dat de familie van (A.) mensen kennen bij de politie en de Asayesh (=Koerdische veiligheidsdienst). Gevraagd echter naar namen van familieleden die actief zijn binnen desbetreffende overheidsdiensten moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw verklaring voor het Commissariaat-generaal als zou de familie aanzien en invloed hebben binnen het huidige overheidsbestel in Koerdistan heeft u aldus op geen enkele ogenblik aan de hand van concrete voorbeelden kunnen staven.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat de problemen die u aanhaalde met uw familie en stamgenoten, namelijk dat u verstoten bent omdat ze niet akkoord zijn met het feit dat u als barman ging werken van inter-familiale aard. Deze problematiek ressorteert als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten, namelijk faxkopies van uw identiteitskaart, uw diploma en een document betreffende uw werk, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

1.2. In het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing werden een aantal data opgenomen welke niet kunnen worden verenigd met de datum van verzoekers asielrelaas. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het incident ingevolge waarvan verzoeker verklaart te zijn gevlucht en zijn vlucht vanuit Zakho niet plaatsvonden in augustus 2005, doch op 13 juli 2005, respectievelijk 15 juli 2005, terwijl verzoekers asielaanvraag dateert van 2 augustus 2005.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing tekort schiet in de diepgang van het bewijs en de motivering.

Hij stelt dat zijn verstoting wordt afgedaan als een probleem van inter-familiale aard, hetgeen een miskennis is van de Koerdische en culturele omstandigheden. De verstoting gebeurde om religieuze redenen daar zijn familie het om deze redenen niet eens was met zijn beroepskeuze. Bovendien kwam verzoeker zo buiten de bescherming te staan van zijn familie en stam.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) gaat volgens verzoeker voorbij aan de sociaal-culturele omstandigheden in Koerdistan waar het zijn twist met A., de zoon van een 'Agha' van een andere stam, afdoet als een probleem van strafrechtelijke aard. Hij heeft gehandeld uit gerechtvaardigde zelfverdediging en dit resulteerde in de beschadiging van de eer van A., hetgeen leidde tot een twist met een andere stam. Deze twist kan slechts met eerwraak eindigen. Omdat verzoeker geen bescherming geniet van zijn eigen stam betekent dit zijn doodvonnis.

Hij voert aan dat stammen in Koerdistan de basis vormen van het openbare gezag en van de staat. Staat en stammenstructuur vormen een symbiose. Iemand die ruzie heeft met een lid van een sterke stam met veel invloed in de staat zal geen passende bescherming krijgen van de staat.

Verzoeker doet gelden dat indien men van hem verlangt dat hij zijn problemen met de politie bewijst, dit neerkomt op een ontkenning van de doelstellingen van de Vluchtelingenconventie. De enige wijze om te bewijzen dat hij zal worden overgedragen aan de politie of om de bedoelingen van de politie te bewijzen is immers om zich te laten overdragen of zichzelf over te geven aan de politie. Dat hij geen documenten kan tonen waaruit blijkt dat de politie naar hem op zoek is zegt niets. Volgens verzoeker ligt het net voor de hand dat een situatie van eerwraak eerder informeel wordt afgehandeld.

Hij is van mening dat men hem als tweeëntwintigjarige niet mag verwijten dat hij geen sociogram of organigram kan uittekenen van de KDP of Asayesh, noch dat hij niet precies weet welke functies daarbinnen worden uitgeoefend door welke familieleden van A. Het is volgens hem evident dat in het Koerdische systeem een belangrijke familie of stam in het staatssysteem direct of indirect, langs formele of informele weg, belangrijke functies op verschillende bestuursniveaus en binnen verschillende diensten controleert.

Verzoeker merkt op dat een man in een situatie van eerwraak de bescherming van de Vluchtelingenconventie moet kunnen verkrijgen, waar eerder al vrouwen deze bescherming mochten ontvangen, ter staving waarvan hij verwijst naar een uitspraak van de Vaste Beroepscommissie. Juist waar het openbaar gezag van de staat de eerwraak niet bestrijdt maar gedooft of zelfs ondersteunt is dergelijke bescherming op zijn plaats.

Verzoeker concludeert dat de beweemde vaagheden en gebreken in zijn verklaringen niet van die aard zijn dat zij kunnen dienen als afwijzing van zijn verzoek om te worden erkend als vluchteling.

2.1.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

De geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag wordt op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de omstandigheden van zijn vlucht onmiddellijk na het incident in het hotel waarbij hij A. sloeg. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf hij aan dat hij een taxi nam en naar zijn vriend J. ging in het dorp Sharia, op de weg naar Shekhan, waarna deze vriend hem naar zijn oom in Zakho bracht (administratief dossier, stuk 17, nr.41). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij ontsnapte naar een andere club, Al Hkokien, en dat hij er naar zijn vriend J. ging. Vervolgens zou hij samen met deze vriend en met diens wagen naar diens huis in Sharia gegaan zijn, waarna zijn vriend verzoeker naar zijn oom in Zakho bracht (administratief dossier, stuk 10, p.7). Gelet op de impact van deze vlucht op zijn leven moet worden aangenomen dat de omstandigheden van zijn beweerd vlucht in het geheugen gegrift zijn.

Verzoeker verklaarde dat de stam van A. een invloedrijke stam was die veel te zeggen had binnen de politie en de partij, doch hij brengt geen begin van bewijs bij om dit te ondersteunen. Daarenboven legde verzoeker erg vage verklaringen af omtrent de personen die hem zouden vervolgen. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, gevraagd naar de functie van A. binnen de partij, deze niet kon geven, doch verklaarde dat het eigenlijk om A.'s familie ging. Wanneer verzoeker vervolgens werd gevraagd welke de functies van die familieleden binnen de KDP hadden, bleek hij evenmin in staat deze te duiden. Hij kon ook niet preciseren van waar A. of diens stam afkomstig waren. Even verder verklaarde verzoeker dat deze stam ook mensen had binnen de politie. Wanneer hem werd gevraagd of hij voorbeelden kon geven, kon hij wederom niet antwoorden, maar hij gaf aan te weten dat ze binnen de Asayesh en de politie kennissen hebben, wat hij echter evenmin concreter kon toelichten (ibid., p.8-9). Nochtans kan van verzoeker, in acht genomen dat hij twintig jaar oud was bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst, redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige concrete informatie kan verschaffen omtrent de actoren van zijn beweerd vervolging, te meer daar hij na zijn aankomst in België nog contacten had met familieleden in Irak, zodat hij zich hierover kon bevragen.

Verzoeker beweerde in november 2005 bij het CGVS dat de familie van A. leden had binnen de politie, dat de politie hem zocht, dat zij bij zijn oom en in zijn dorp zou zijn geweest en dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de mogelijkheid had om documenten te laten doorsturen vanuit Irak en dat hij reeds bij het CGVS beloofde om documenten betreffende zijn problemen en informatie omtrent een eventueel onderzoek tegen hem over te maken (administratief dossier, stuk 10, p.3, 9-10). Desalniettemin laat verzoeker tot op heden na enig begin van bewijs bij te brengen ter staving van zijn bewering dat hij zou worden gezocht door de politie. Hij geeft hiervoor geen aannemelijke verklaring en toont evenmin aan enige poging te hebben ondernomen teneinde dergelijk bewijs te bekomen.

De geloofwaardigheid van de beweerd vervolging door de politie en het feit dat er een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd wordt daarenboven fundamenteel ondergraven doordat verzoeker hiervan nergens melding maakte bij de DVZ, en dit ondanks zijn verklaring dat hij hier op het ogenblik van zijn interview bij de DVZ reeds van op de hoogte was. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dit alles klemmt des te meer daar verzoeker niet kon aangeven wanneer de politie precies zou zijn langsgekomen in zijn dorp en of er al dan niet een gerechtelijk onderzoek tegen hem zou zijn gestart (ibid., p.9-10).

De geloofwaardigheid van verzoekers problemen wordt verder ondergraven doordat hij gedurende het gehoor bij de DVZ evenmin melding maakte van het feit dat zijn oom door stamleden van A. zou zijn beschoten in augustus 2005. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij nog telefonisch contact had met zijn neef in oktober, vóór het interview bij de DVZ. Dit klemmt des te meer daar verzoeker niet kon aangeven door wie zijn oom werd beschoten (ibid., p.8-9).

De voormelde tegenstrijdigheid, vaagheden, omissies en hiaten in verzoekers verklaringen, zijn, mede in acht genomen dat hij geen begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn beweerde problemen, afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas.

De bijgebrachte documenten vermogen niet verzoekers teloorgegane geloofwaardigheid te herstellen. Het betreffen faxkopieën van een identiteitskaart, een diploma en een werkkattest. In acht genomen de manipuleerbaarheid van faxkopieën, kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend. Verzoeker geeft nergens een aannemelijke verklaring voor het feit dat hij, ondanks dat hij reeds gedurende meer dan vier jaar in België verblijft, nalaat de originelen van deze documenten bij te brengen.

Verzoekers algemene uiteenzetting omtrent de stammencultuur in zijn regio van herkomst wordt niet gestaafd en doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen aangezien hij zijn voorgehouden problemen met de stam van A. niet aannemelijk heeft gemaakt. Ingevolge de ongeloofwaardigheid van zijn relaas is zijn verwijzing naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, daargelaten dat hieraan geen precedentwaarde kan worden toegekend en iedere asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld, in casu evenmin dienstig.

Zelfs indien er enig geloof zou dienen te worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, quod non, dan nog toont verzoeker niet aan dat er in onderhavig geval enig verband is in de zin van artikel 48/3, § 3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) tussen de daden van vervolging die hij zou ondergaan en de gronden van vervolging, zoals opgenomen in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Zoals de bestreden beslissing terecht aanhaalt, wordt verzoeker immers niet gevisieerd omwille van politieke of religieuze redenen, noch omwille van zijn nationaliteit, etnie of behoren tot een sociale groep, doch is hetgeen hij beweert te vrezen louter te wijten aan het feit dat hij A. sloeg in het bijzijn van diens vrienden, waarmee hij de reputatie van deze persoon zou hebben beschadigd. Dit blijkt overigens tevens uit verzoekers verklaringen bij de DVZ, alwaar hij als motief voor zijn vertrek aangaf: "*Persoonlijke redenen (ruzie met anderen)*" (administratief dossier, stuk 17, nr.40). Een eenmalig incident met een persoon ten gevolge van een vechtpartij kan te dezen niet aanzien worden als een grond voor vervolging.

Kritiek op de overtollige motivering omtrent verzoekers problemen met zijn familie kan, te meer daar nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat zijn familie hem actief zou vervolgen, op zich niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij, indien hij niet in aanmerking zou komen voor het statuut van vluchteling, in ieder geval in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van Richtlijn 2004/98/EG en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar artikel 48/4, § 2, a en b en betoogt dat een bedreiging ten opzichte van het leven of de fysieke integriteit kan gelden als onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 EVRM. Dergelijke bedreiging hoeft niet van de staat uit te gaan, doch kan ook uitgaan van personen of groepen die niet met de staat zijn verbonden. Wel is vereist dat de bedreiging of het risico reëel is. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 3 EVRM. In zijn geval gaat de bedreiging uit van een hooggeplaatst lid van een andere stam die binnen de Koerdische autoriteiten veel invloed heeft. Hij benadrukt dat volgens het EHRM een belangrijk verschil bestaat tussen personen die kunnen rekenen op bescherming van hun stam en personen die dit niet kunnen.

Volgens verzoeker is er geen binnenlands vluchtalternatief aanwezig. De regio's waarheen hij zou moeten vluchten om uit het Noorden weg te komen zijn Centraal- of Zuid-Irak. In deze gebieden heerst willekeurig geweld in verband met een intern gewapend conflict, zodat zij niet in aanmerking komen als vluchtalternatief.

2.2.2. Terzijde dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde Richtlijn 2004/98/EG in onderhavige procedure niet van toepassing is daar deze Richtlijn als titel heeft: "Richtlijn 2004/98/EG van de Commissie van 30 september 2004 tot wijziging van Richtlijn 76/769/EEG van de Raad wat betreft de beperking van het op de markt brengen en het gebruik van pentabroomdifenylether in noodevacuatiesystemen van vliegtuigen met het oog op de aanpassing van bijlage I daarbij aan de technische vooruitgang".

Wat betreft verzoekers betoog aangaande de bedreiging die ten aanzien van hem uitgaat van A., een hooggeplaatst lid van een andere stam, alsmede zijn verwijzing naar rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 EVRM, kan dienstig worden verwezen naar het sub 2.2.1 bepaalde, waaruit blijkt dat aan verzoekers problemen met A. geen geloof kan worden gehecht. Om diezelfde reden is verzoekers verzoeg met betrekking tot een mogelijk intern vluchtalternatief evenmin dienstig.

Verzoeker is afkomstig van de provincie Dohuk, in Noord-Irak. Uit de informatie die door verweerder bij de nota wordt gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 6), blijkt dat in Noord-Irak de situatie niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Ter terechtzitting bevestigt verweerder dat deze beoordeling tot op heden actueel is. Verzoeker brengt geen elementen bij die afbreuk vermogen te doen aan voormelde informatie.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS